Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

ORIENTERING

Udgivet af Kommunistisk Arbejdskreds

Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel

Nr. 1

December 1963

I København har en del kommunister dannet en arbejdskreds, og det er kredsens hensigt periodisk at udsende dette lille skrift. Det har fået navnet ORIENTERING, idet vi har sat det som vor fornemste opgave at give orientering om såvel danske som internationale problemer - set fra en marxistisk synsvinkel.

Forud for arbejdskredsens dannelse og beslutningen om at udsende ORIENTERING er gået alvorlige overvejelser, men vi ser det som en logisk følge af de forsøg, der fra Danmarks kommunistiske Partis side gøres på at erstatte marxismen med revisionistiske synspunkter. Det er en lovmæssig reaktion på partiledelsens forsøg på at påtvinge medlemmerne et bestemt standpunkt, der på afgørende punkter er i modstrid med partiets mål og tidligere beslutninger. I den ideologiske debat i den kommunistiske verdensbevægelse har DKPs ledelse taget stilling uden at rådspørge medlemmerne og uden at orientere dem. Den har dermed både krænket de demokratiske principper og vist ringeagt for medlemmerne.

Det er i k k e arbejdskredsens og ORIENTERINGS mål eller hensigt at arbejde for en ny partidannelse i Danmark. Det er vor hensigt gennem meddelelser og kommentarer, kritik og positive forslag at medvirke til en fornyet politisk aktivitet blandt danske kommunister, til en saglig debat på grundlag af saglig og redelig oplysning. Det er vort mål at bidrage til en afklaring og nødvendig nyorientering, hvor DKP alene tager stilling ud fra egne grundige overvejelser på basis af marxismen-leninismen og de revolutionære principper i 1957-Deklarationen og 1960-Erklæringen. Det er vort håb, at vi kan fremskynde den uundgåelige proces, hvorunder DKP til gavn for den danske arbejderklasse, det danske folk, freden og socialismen gør op med revisionisme og nydogmatisme og igen bliver et levende og virksomt revolutionært kommunistisk parti.

Kommunistisk arbejdskreds

Diskussionen skal føres igennem

Diskussionen i den internationale kommunistiske bevægelse fortsætter og udvikles i bredden og dybden. På trods af ihærdige forsøg på at dæmme op for den og lede den på afveje tvinger den sig igennem i parti efter parti verden over. Det er ikke længere muligt med større held at foregive, at det drejer sig om en diskussion mellem på den ene side Kinas kommunistiske Partis ledere og på den anden siden den samlede kommunistiske verdensbevægelse. Det går op for flere og flere, at det drejer sig om en politisk kamp mellem to strømninger i denne bevægelse.

Den politiske kamp mellem disse to strømninger er en god ting. Som D.N. Aidit, formand for Indonesiens kommunistiske Parti (verdens tredjestørste parti) sagde for nylig, betyder den åbne diskussion, at der eksisterer et verdensomspændende marxistisk-leninistisk universitet. Når samtlige partier og de enkelte kommunister verden over har gennemgået dette universitet, vil de stå bedre rustet til at røgte deres opgaver, og socialismens og fredens sag vil nyde godt heraf.

Det drejer sig altså i k k e om uoverensstemmelser mellem Kina og Sovjetunionen, men alligevel kan det selvsagt ikke undgås, at de mange artikler og erklæringer fra parti og regering i disse to store lande bliver de vigtigste "lærebøger" på godt og ondt ved dette verdensuniversitet i marxisme-leninisme.

Et hvilket som helst kommunistisk parti, der ønsker at højne sine medlemmers politiske bevidsthed, og som ønsker rigtigt at kunne orientere sig i verden af i dag, må derfor sørge for at disse "lærebøger" enten gøres fuldt tilgængelige for eller redeligt og samvittighedsfuldt refereres for medlemmerne.

Forsøg på gennem fortielse og forvanskning at hindre eller standse diskussionen i et parti, forsøg fra en partiledelses side på at optræde som formynder for medlemmerne og spise dem af med halve eller kvarte sandheder og hele løgne om indholdet i det kinesiske sæt "lærebøger" vil uundgåeligt føre til forvirring og til afpolitisering af partiet. Forsøg på stædigt at håndhæve en forkert politik og med hård hånd afvise enhver kritik vil naturnødvendigt føre til falsk orientering i arbejdet og dermed til stagnation, svækkelse og indsnævring af partiets virkefelt.

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTIs ledere har begået og begår forbrat alle de her nævnte fejl. Partiledelsen og "Land og Folk" har

Lad ORIENTERING gå videre

konsekvent fordrejet og forvanskede taler og artikler fra Kinas kommunistiske Parti, og alle protester er blevet fejet af bordet og undertrykt.

Mens Forlaget Tiden til gratis uddeling har kunnet udsende det "Åbne brev fra SUKPs centralkomite" af 14. juli 1963, har partiledelsen ikke blot hånligt afvist ethvert krav om rimelig orientering om KKPs synspunkter - bl.a. med henvisning til teknisk umulighed - men har endog med alle midler søgt at hindre udgivelsen på dansk af de kinesiske artikler på anden måde.

Man har fra parti og blad fulgt Sovjetunionen i dens svingende "vurdering" af KKPs linje. Den ene dag anklager man gennem bevidst fejlfortolkning af udtrykket "papirtiger" KKP for at undervurdere imperialismens styrke. Den næste dag anklager man gennem lige så bevidste fordrejelser af KKPs teser om krig og fred vore kinesiske kammerater for at undervurdere socialismens og folkenes styrke.

DKP og "Land og Folk" har med iver deltaget i de offentlige angreb på Kinas kommunistiske Parti. Ib Nørlund brugte Danmarks Radio til formålet. Uden et ord til protest fra partiledelsens side fremsatte tre CK-medlemmer og en række andre partimedlemmer over for NATO-bladet "Information" hver deres, indbyrdes modstridende opfattelser af diskussionens indhold og betydning. Efter ud over egne bidrag til forvanskningerne at lade fremtrædende sovjetiske, finske, franske og andre kommunister fremsætte hårde angreb og uhyrlige påstande slutter partiledelsen sluttelig op bag Hrustjovs hyk-

Om at standse polemikken

I dagene efter den 27.oktober i år skrev den sovjetiske presse en hel del om Hrustjovs såkaldte appel om at standse den offentlige polemik. Det forhindrede dog ikke den samme presse til i perioden mellem den 28.oktober og den 10.november at bringe over 80 artikler, læserbreve, karikaturtegninger osv. med voldsomme angreb på Kina - bl.a. med gentagelser af den uhyrlige bagvaskelse, at Kinas kommunistiske Parti "håber på en kerneverdenskrig". Siden offentliggørelsen af det åbne brev den 14. juli har den sovjetiske presse bragt mere end 2000 angreb på Kina, såvel sovjetiske som fra andre lande.

leriske krav om indstilling af den åbne polemik - i håb om at slippe for at høre et eventuelt svar fra den angrebne parts side.

Uden på noget tidspunkt at vove ærligt at fortælle medlemmerne og læserne om diskussionens reelle indhold trasker DKPs ledelse trøstigt og fuldt bevidst i hælene på Hrustjov, og de lyver samvittighedsløst om andre partiers synspunkter. Skønt det "åbne brev" af 14.juli fra SUKPs centralkomite næppe indeholder ét sandt ord om Kinas kommunistiske Partis synspunkter, som det foregiver at gendrive, bruges det og de mange tilsvarende erklæringer fra sovjetisk side mekanisk og kritikløst som rettesnor for DKPs egne dokumenter og ledelsens egen stilling.

Den store udtalelse fra partiets CK-møde i august 1963, der blev gengivet i "Land og Folk" den 28.august, er et skoleeksempel herpå - men den kommer vi tilbage til.

Tilskueren.

Et spørgsmål til DKPs ledelse - om kernevåben

Gennem deres underskrifter på Stockholm-appellen for mange år siden erklærede millioner af mennesker, herunder næsten hele den voksne sovjetiske befolkning, at de ville betragte enhver regering, der som den første på ny brugte kernevåben, som krigsforbryder og selve handlingen som en forbrydelse mod menneskeheden.

Danmarks kommunistiske Parti tilsluttede sig, som rimeligt og venteligt var, denne appel.

Fastholder partiets ledelse endnu i dag denne stilling ?

Eller godkender partiledelsen at regeringen i den socialistiske Sovjetunion i givet fald - uden at blive fordømt som krigsforbryder - kan være den første til at gribe til kernevåben ?

Desværre ser det ud til, at det sidste er tilfældet, idet DKP fuldt og helt har godkendt Hrustjovs udenrigspolitik.

Det hedder i det åbne brev fra SUKPs centralkomite af 14.juli 1963 om den sovjetiske kernevåbenpolitik (citeret efter Forlaget Tidens udgave):

".. hvis imperialisterne udløser en krig mod os, vil vi uden at ryste på hånden sætte dette frygtelige våben ind mod aggressoren. Men hvis man ikke overfalder os, vil vi ikke som de første benytte dette våben" (side 14).

Betyder dette, at den sovjetiske regering vil bruge kernevåben også i tilfælde af et angreb med såkaldt konventionelle våben ?

Helt klart bliver det i spørgsmålet om Cuba. Ingen vil mene, og ingen har antydet muligheden af, at USA eller dets lejetropper ville bruge kernevåben mod Cuba under en invasion. Alligevel sendte Sovjetunionen strategiske kernevåbenraketter til Cuba, og alligevel skriver SUKPs ledelse i det åbne brev:

" Ethvert sundttænkende menneske forstår udmærket, at hvis de amerikanske imperialister foretager en invasion, vil vi komme det cubanske folk til hjælp fra sovjetisk territorium, akkurat som vi ville hjælpe det fra cubansk territorium. Det er rigtigt, at raketterne i så fald må være lidt længere undervejs, men deres træfsikkerhed bliver ikke mindre af den grund" (side 10).

Hvis SUKPs ledere mener, hvad de her siger, må DKPs ledelse, alle kommunister, alle fredsorganisationer, alle fredselskende mennesker tage afstand fra dem - eftertrykkeligt og højlydt!

Hvis SUKPs ledelse ikke mener det .. ? Hvorfor skriver de det så?

Mener de det? Og hvad mener Danmarks kommunistiske Parti?

Gotfred Appel.

Omkring Kennedys død —

Det er altid tragisk, når folk med kone og børn dør i en alt for ung alder. Det er altid tragisk, når folk bliver skudt. Det vil altid fremkalde voldsom reaktion, når et stort lands præsident bliver myrdet. Det vil altid være rimeligt og rigtigt at føle sympati med de efterladte, og det vil altid være rimeligt og rigtigt, at andre landes stats- og regeringschefer sender kondolancebudskaber, hvis deres lande opretholder normale diplomatiske forbindelser.

Men det er i k k e rimeligt og rigtigt, når Hrustjov betegner mordet på den kapitalistiske verdens førstemand som et slag for alle, der kæmper for fred og forståelse. Det er i k k e rimeligt og rigtigt, når Danmarks kommunistiske Parti hejser flaget på partihuset på halv, når den amerikanske imperialismes høvding - den imperialisme der ifølge Erklæringen af 1960 er

fredens og folkenes argreste fjende - skal begraves.

Det er ikke rimeligt og rigtigt selv ved en sådan lejlighed at sætte det i anden række, at Kennedy bar det personlige hovedansvar for den umenneskelige "specialkrig" mod Sydvietnams folk, at han bar hovedansvaret for den kraftigt forøgede amerikanske kerneoprustning i de sidste år, at han var ophavsmand til "alliancen for fremskridt", der skal smede nye lænker om de latinamerikanske folk, at han var hovedansvarlig for invasionen i Cuba og de stadige trusler om ny invasion, eller at han var hovedansvarlig for den nye kolonialundertrykkelse af Congo.

Selv ved hans menneskeligt alt for tidlige og uhyggelige død må man holde sig for øje, at Kennedy var ophavsmand til det forhadte "fredskorps", og først og fremmest at han af al magt og med alle midler - både sværdet og olivengrenen - arbejdede på at fremme den amerikanske imperialismes ærgerrige stræben efter verdensherredømme. Det er ikke rimeligt at forveksle sovjetisk eftergivenhed med såkaldt "fornuft" hos imperialisternes dygtigste repræsentant.

Mordet på Kennedy v a r en menneskelig tragedie. Det v a r en rystende begivenhed, der kan få visse følger. Men man må ikke sætte sin værdighed over styr, fordi ens farligste modstander bliver myrdet af sine egne.

+++

Hvad der skete i Warszawa

Pressen og radio har bragt sensationsmeddelelser fra Verdensfredsrådets møde i Warszawa, hvor "kineserne" nægtede at hylde Kennedys minde. Her er en kort beretning om, hvad der virkelig skete:

På åbningsdagen aflagde den franske katolik Jacques Madaule beretning om truslen om krig og om afrustning. Uden at det i forvejen var blevet diskuteret i fredsrådets præsidium indflettede han i beretningen et forslag om et minuts stilhed til ære for afdøde præsident Kennedy. At det ikke var hans egen ide alene, viser den kendsgerning, at der med projektører osv. blev gjort klar til at fotografere i salen, når medlemmerne ved at rejse sig fulgte hans opfordring, endnu inden hans forslag var blevet oversat til engelsk.

En af de kinesiske delegerede Tang Ming-chai gav udtryk for

sin modstand mod forslaget, og efter nogen vanskelighed med dirigenten fik han ordet. Tang Ming-chao sagde:

"Vi ville ikke være oprigtige over for alle de venner, der deltager i dette møde, og vi ville ikke være ærlige over for os selv, hvis vi ikke gav udtryk for vor protest mod det forslag om at holde et minuts stilhed, der pludselig pånødes os i en i forvejen forberedt tale.

Dette møde i Verdensfredsrådet er et møde mellem repræsentanter for folkelige organisationer fra mange forskellige lande. Folk, der deltager i dette møde, har ikke blot forskellige politiske synspunkter, men kommer fra lande, der har forskellige forbindelser med de Forenede Stater. Derfor er det højst upassende på dette møde at foreslå at holde stilhed for de Forenede Staters afdøde præsident.

Vort møde bør være et møde, der diskuterer spørgsmål i forbindelse med verdensfred, spørgsmål i forbindelse med kampen mod fredens fjende. Det bør ikke bruges til at hylde ledere i de Forenede Staters regering, en regering, der fører en politik for intervention, krig og aggression over alt i verden.

I stedet for at hædre den afdøde præsident for de Forenede Stater, der var leder af den største imperialistiske magt, bør vort møde hædre alle de mænd og kvinder, der heltemodigt døde i kamp mod amerikansk imperialistisk aggression, for forsvaret af verdensfreden, for national befrielse og mod racediskrimination."

Mens de sovjetiske og de indiske deltagere i mødet var de første til at rejse sig ifølge Mandaules forslag om at hædre Kennedys minde, blev de delegerede fra Kina, Vietnam, Korea, Japan, Indonesien, Sydvietnams Nationale Befrielsesfront og nogle europæiske lande siddende. Nogle delegerede havde inden da forladt salen.

. . .

Ved en befrielsesdag - -

Den 28-november fejrede den Albanske Folkerep blik 19-årsdagen for sin befrielse for fascismen. I den anledning blev der mange steder i verden holdt festmøder, og der indløb en del hilsener til Tirana. Vi bringer et lille udpluk.:

Kina. Kinesiske parti- og statsledere sendte et budskab til det albanske parti og den albanske regering. Der blev holdt massemøde i Peking. Ved alle lejligheder blev det understreget, at Albaniens Arbejderparti under

kammerat Enver Hoxhas ledelse havde ydet vigtige bidrag til kamp mod den moderne revisionisme og den moderne dogmatisme.

Korea — På koreanske fabriker og kollektivbrug blev der i dagene omkring den 28. november holdt festmøder og givet foredrag om Albaniens socialistiske opbygning.

Vietnam — Vietnamesiske parti og statsledere hyldede i et telegram det albanske folk, der under arbejderpartiets ledelse har vundet store sejre i opbygningen af socialismen.

Indonesien — Formanden for Indonesiens kommunistiske Parti, Aidit, sendte et telegram til Enver Hoxha, hvori han lykønskede til dagen og erklærede, at det albanske folks kamp har "afgivet et strålende eksempel for kommunisterne og andre mennesker verden over i kampen mod fascismen under den anden verdenskrig og i kampen mod sabotage fra imperialismens og revisionismens side ... Lad os fortsat marchere fremad for tættere venskab mellem de marxistisk-leninistiske partier og mellem folket i vore to lande".

Cuba — Den albanske årsdag blev fejret ved et møde på universitetet i Havana, hvor bl.a. departementchef i det cubanske nationale kulturråd gav udtryk for håbet om, at det cubanske og det albanske folk ville opnå endnu større sejre i kampen mod den fælles fjende - den amerikanske imperialisme.

x x x

GIV EN HÅND MED

Lad ORIENTERING gå videre. Hvis du har haft udbytte af at læse det, så lad os det vide. Hvis du ikke har haft udbytte af det, så lad os det vide. Hvis der er ting, du gerne vil have os til at skrive om, så lad os det vide.

Lad ORIENTERING gå videre. Lad dine kammerater, venner og bekendte læse det, eller giv dem adressen, hvis de selv gerne vil have det tilsendt.

Lad ORIENTERING gå videre- og hvis du mener, vi har en berettigelse, så giv os også en hånd rent økonomisk. Ethvert beløb er mere end velkomment.

Lad ORIENTERING gå videre - lad adressen gå videre:

Scocozza, Studsgårdsgade 10, 1. København Ø.

D K P, L A R S E N O G A F R U S T N I N G E N

Danmarks kommunistiske Partis forsvarspolitik er indhyllet i en tæt tåge - og tågen er blevet ganske uigennemtrængelig efter "Land og Folk"s leder af torsdag d.5. december. Under overskriften "Tidsindstillet opsigelse af afrustningen" angriber man Aksel Larsen for hans udtalelse om, at SF måske ikke ville fastholde sin afrustningspolitik efter et kommende folketingsvalg - og der er god grund til at angribe ham for denne taburetglade udtalelse.

Men der er ingen god grund til, at DKP ikke selv aner, hvad det skal mene på det forsvarsmæssige område. Vi citerer følgende tågetale: "Ja, medlemmernes (dvs. SF-medlemmernes) fastholden ved afrustningstanken er så stærk, at den foranledigede Aksel Larsen til uanset hans standpunkt i partidiskussionen i 1958 på ny at akceptere kommunisternes parole "Ud af NATO" eller dog halvvejs akceptere den, og det samme gjaldt den neutralitetskurs, som kommunisterne ufravigeligt anbefaler. Han har også følt sig foranlediget til at stille forslag om en afrustningskommission. Men nu kom altså hans tidsindstillede opsigelse af afrustningsparolen." - Og som konklusion skriver lederen: "Hertil er kun det at sige, at kommunisterne ikke svigter afrustningsparolen. Neutralitetspolitik, atomfrie zoner, garantier for Danmarks sikkerhed, afrustning - kunne man tænke sig nogen tvivle på, at kommunisterne vil opretholde den politik?"

Vi tvivler ikke, men vi undrer os! Den eneste forskel mellem Larsens og DKPs afrustningspolitik har altså været, at SF indtil valgkampen - det hævder lederen i hvert fald - ville gennemføre afrustning i en anden rækkefølge end DKP; SF ville først afruste og dernæst ud af NATO, mens DKP først vil ud af NATO, dernæst neutralitet, så atomfri zone og endelig afrustning. Men - som citatet viser det - efterhånden tvang SFs medlemmer Larsen til at nærme sig DKPs afrustningslinje.

Jamen, hvad drejede partidiskussionen i 1958 sig om ? Drejede den sig blot om, i hvilken rækkefølge afrustningen skulle gennemføres ? Ingenlunde. Den drejede sig om, at DKPs flertal afviste afrustningspolitiken som værende pacifistisk og urealistisk. DKPs flertal mente, at såvel et neutralt som socialistisk Danmark burde have et forsvar, som kunne værne de opnåede landvindinger.

Hvorfor har DKPs ledelse forladt dette standpunkt? På grund af N.S. Hrustjovs forslag om total om almindelig international afrustning, hvortil Danmark så burde yde sit afrustningsbidrag! Jamen,

hvad hvis Hrustjovs i sig selv urealistiske forslag ikke bliver gennemført, førend Danmark når frem til neutral status ? Eller er man nu indstillet på at afruste Danmark isoleret - lederen antyder jo ikke engang, at dansk afrustning skal være et led i en international afrustning!

Det er kedeligt for DKPs ledelse, at Hrustjovs afrustningsplan kom efter partidiskussionen! Planen skal foregøgle os, at det er muligt at afruste verden endnu mens imperialismen eksisterer, dvs. vi skal afruste sammen med imperialisterne. Og det må jo forudsætte, at der fortsat eksisterer imperialister efter afrustningen, dvs. efter at imperialisterne har berøvet sig selv det magtapparat, hvormed de opretholder deres herredømme!

Når Hrustjov slår på tromme for dette nonsens, kan man næppe bebrejde DKPs ledelse, der ukritisk akcepterer planen, at den ikke kan finde sine egne ben i den lokale afrustningspolitik, og at den ikke længere kan afvise selve tanken om en dansk afrustning.

Lederen siger jo også klart, at "kommunisterne ikke svigter afrustningsparolen." Aksel Larsen kan trøste sig; når han en dag sidder lunt på taburetten, vil DKP melde sig som sand arvtager af hans afrustningsparole.

Var det derfor vi førte den diskussion i 1958 ?

sco.

Om grundlaget for ægte enhed

Fra ORIENTERINGs østrigske broderorgan "Rote Fahne" citerer vi følgende passage fra en erklæring fra kammerat Franz Strobl om, hvorfor han har taget kampen op mod Østrigs kommunistiske Partis revisionistiske ledelse:

".. det er ubestrideligt, at en ægte enhed og sluttethed i partiet kun kan opnås på grundlag af en klippefast bekendelse til marxismen-leninismen og til den proletariske internationalisme. På grundlag af afvigen fra disse grundsætninger, krænkelse af vore principper, på grundlag af umarxistiske teorier og praktisk politik kan der ikke findes virkelig enhed i partiet.
Faren for spaltning og nedbrydning udgår derfor altid fra krænkelse af marxismens principper og aldrig fra forsøg på at forsvare dem over for revisionismen.

.....

Det turde også være klart for marxister, hvorledes man kan modvirke faren for spaltning og splittelse: gennem levende indre partidiskussion, gennem tålmodigt afklarings- og overbevisningsarbejde, gennem grundig politisk afklaring af alle åbne spørgsmål på grundlag af den videnskabelige socialisme og de revolutionære erfaringer."

Det stod ikke i "Land og Folk"!

JAPAN OG MOSKVA-TRAKTATEN

På Verdensfredsrådets møde i Warszawa forelagde den japanske delegation på afslutningsmødet et udkast til resolution, hvori det bl.a. hed:

> Samlingen påpeger, at den delvise atomstop-traktat, der blev afsluttet i Moskva, spiller rollen som røgtæppe for den amerikanske imperialismes krigspolitik. Samlingen mener derfor, at det er urigtigt at organisere fredsbevægelsen på grundlag af denne traktat.
>
> Samlingen bekræfter verdensfredsbevægelsens beslutsomme vilje .. til at føre energisk kamp mod enhver manifestation af krigsfare, der skabes af imperialismen, i stedet for at begrænse fredsbevægelsen til afrustning og fredelig sameksistens.

I den japanske delegations forklaring til resolutionsudkastet blev det slået fast, at den amerikanske regering umiddelbart efter Moskva traktatens undertegnelse gennemførte underjordiske forsøg, og at den japanske delegation ikke kan være enige med de mennesker, der på Verdensfredsrådets møde roste Moskva-traktaten. Det hed derefter i forklaringen:

> Vi, det japanske folk, har tre gange lidt under atom- og brintbomber. Mange ofrer ligger stadig i sygesengen med uhelbredelige sygdomme, mens hundredtusinder af ofrer lever deres dagligliv i bekymring og frygt for pludseligt sammenbrud. Det japanske folk har derfor et inderligt ønske, stærkere end andre folk, om at de radioaktive elementer i atmosfæren bliver formindsket.
>
> Imidlertid kan vi ikke se bort fra den amerikanske regerings nedrige hensigt om at udnytte forsøgsstop-traktaten til at skabe et falsk indtryk af, at den gør en indsats for det fuldstændige forbud mod kernevåbenforsøg og kernevåben, mens den i virkeligheden forsøger at bruge denne traktat til at legalisere forbedringen af nye kernevåben ved at gennemføre underjordiske forsøg og til at dække over styrkelsen af sit kernestrategiske system.
>
> ..... Vi er af den faste overbevisning, at det er nødvendigt at højne vor årvågenhed til det yderste imod følgerne af denne traktat.